

Al șaptelea de la Adam

Versete călăuzitoare: Geneza 5.21,22; Evrei 11.5; Iuda 14

Geneza 5.21-24: Și Enoh a trăit șaizeci și cinci de ani și a născut pe Metusala. Și după ce a născut pe Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; și a născut fii și fiice. Și toate zilele lui Enoh au fost trei sute șaizeci și cinci de ani. Și Enoh a umblat cu Dumnezeu; și nu a mai fost, pentru că Dumnezeu l-a luat.

Evrei 11.5: Prin credință, Enoh a fost mutat, ca să nu vadă moartea; și nu a fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase; pentru că, mai înainte de mutare, a primit mărturia că l-a plăcut lui Dumnezeu.

Iuda 14: Și Enoh, al șaptelea de la Adam, a profețit și el cu privire la aceștia, spunând: „Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi,”

În Sfânta Scriptură nu este nimic de prisos. Fiecare frază, da, fiecare cuvânt are scopul lui propriu. Un exemplu potrivit avem în Iuda 14, unde se spune: „Și Enoh, al șaptelea de la Adam, a profețit și el cu privire la aceștia”. Că Enoh era cu adevărat al șaptelea de la Adam prin urmașii lui Set se poate vedea ușor din Geneza 5, dar ar putea să fie de mirare de ce Iuda folosește cinci cuvinte ca să ne îndrepte atenția spre acest fapt. Are aceasta vreun motiv?

Desigur. Șapte este în Scriptură numărul împlinirii și desăvârșirii, în mod obișnuit referitor la lucrurile divine, dar uneori și cu privire la rău. Este deci foarte potrivit că din cei zece patriarhi dinaintea de potop al șaptelea era acela în care credința și viața de credință s-au exprimat cu desăvârșire.

Însă nu numai aceasta. Dacă mergem în Geneza 4 și studiem genealogia urmașilor lui Cain și numărăm, găsim faptul remarcabil că al șaptelea de la Adam este Lameh. În capitolul 5 găsim genealogia urmașilor lui Set fără nici o adăugire în afară de vârstă până la Enoh, unde Duhul Sfânt se oprește pentru un moment, ca să facă cunoscut unele detalii despre el. În Geneza 4 avem același lucru. După Cain sunt enumerate numai nume, până la Lameh când Duhul consideră că este bine să relateze ceva despre el.

Urmașii lui Cain erau oameni în care se vedeau carnea și însușirile lumii, în timp ce la urmașii lui Set Dumnezeu Și-a păstrat o sămânță divină în oamenii credinței. În ambele linii al șaptelea este omul cu caracterul cel mai distins și puterea cea mai distinsă, este acela în care se exprimă deplin înclinațiile corespunzătoare. În Lameh (Geneza 4.19-24) ne este prezentată lumea în însușirile ei principale; în Enoh (Geneza 5.21-24) vedem dimpotrivă cărarea credinței prin lume.

Ordinea în care cei doi sunt prezentați prin Duhul lui Dumnezeu este remarcabilă, căci ea este aceea care se păstrează pe parcursul întregii Scripturi și despre care în 1 Corinteni 15.46 se spune categoric: „Dar întâi nu este cel spiritual, ci cel natural.” Mai întâi ceea ce este exclusiv de

la om, și acesta greșește; și apoi ceea ce este de la Dumnezeu, și aceasta rămâne. De aceea celălalt cuvânt: „El desființează pe cel dintâi, ca să-l stabilească pe al doilea” (Evrei 10.9).

Veacul dinainte de potop erau zile ale fărâdelegii. Moartea domnește de la „Adam până la Moise” (Romani 5.14), căci păcatul era peste măsură de mare. Cu toate acestea nu era nici o încălcare, deoarece Legea încă nu era dată, care putea fi încălcată. Dar nu numai aceasta: nu era nici o autoritate dată de Dumnezeu pe pământ. Nimeni nu era împuternicit ca reprezentant al lui Dumnezeu să scoată sabia dreptății împotriva aproapelui lui. Dumnezeu oferă autoritate abia după potop (Geneza 1-6). Înainte de ea fiecare era propriul legiuitor, și această stare a atins punctul culminant în Lameh.

În legătură cu omul acesta, o personalitate puternică cu o mare aroganță, ne sunt relatate trei lucruri:

1. El a nesocotit rânduiala căsniciei, așa cum Dumnezeu a stabilit-o de la început, prin aceea că El a unit un bărbat și o femeie. Foarte clar Lameh a fost primul care a ignorat această organizare divină, prin aceea că și-a luat mai multe soții. Ceea ce Dumnezeu a instituit era fără valoare pentru el. Într-adevăr el a luat numai două soții, și de la el până la Solomon sau Așașveroș decăderea a crescut foarte mult, însă el era acela care a făcut începutul. Ce l-a determinat să fie inițiatorul acestui rău mare pe pământ? Pofa cărnii.
2. Prin cele două soții el a avut o familie remarcabilă. A doua însușire se vede în copiii lui, și pofa cărnii ia naștere prin pofa ochilor. Unul din ei a devenit tatăl celor care locuiesc în corturi și posedă turme, și anume aceia care au menținut relațiile comerciale între popoare, deoarece ei niciodată nu au fost stabili și nu au lucrat pământul, ci au umblat din loc în loc ca nomazi. Celălalt fiu a devenit inițiatorul artelor frumoase și al științei: el era tatăl tuturor acelor care mânuiesc harfa și fluierul și în felul acesta se preocupă cu partea spirituală și estetică a vieții. Al treilea era tatăl meseriașilor de artă: în familia lui erau cei care prelucrau arama și fierul.

Și numele surorii lui ne este făcut cunoscut. Înțelesul numelui *Naama* pare să însemne „plăcere”. Ea caracterizează după câte se pare, corespunzător numelui ei, partea plăcută a vieții lumești și ea a devenit o îndrumătoare în plăcerile pământești. Noi trebuie să ne gândim că expresia „pofa ochilor” nu include numai pofa vederii cu ochii naturali, ci și a vederii cu ochii inimii. Ea cuprinde duhul neliniștit și care nu se mai satură al cercetării care caracterizează pe om pe drumul alături de izvorul adevărat al cunoașterii adevărate, care este Dumnezeu. În zilele noastre oamenii cercetează mai zeloși și mai intens ca oricând și aduc tot felul de descoperiri noi și gânduri noi în cadrul orizontului lor intelectual, și cu toate acestea este mereu o învățare fără să ajungă la cunoașterea adevărului. În Lameh și familia lui vedem izvorând începuturile mici, care acum au devenit fluvii tumultoase.

3. Lameh era însă nu numai pionierul stricăciunii, ca primul care a avut mai multe soții, ci el era covârșitor în practicarea brutalității. În egoismul lui fără limite se arată mândria vieții. În versetele 23 și 24 se spune: „Am ucis un om pentru că m-a rănit și un tânăr

pentru că m-a lovit. Dacă de șapte ori va fi răzbunat Cain, Lameh de șaptezeci și șapte de ori” (Geneza 4.23,24). Din aceasta rezultă că un om oarecare a adus o jignire corporală lui Lameh, și Lameh s-a răzbunat pentru aceasta prin aceea că el pur și simplu l-a ucis.

Cu câteva generații în urmă Cain s-a lăsat târât într-un omor, și aceasta l-a adus evident sub sentința oamenilor și sub judecata lui Dumnezeu, așa că pe parcursul câtorva secole oamenii au respectat cu teamă viața omului. Lameh a nesocotit această îngrădire. El nu numai l-a ucis pe tânăr, ci după faptă s-a întors acasă și s-a lăudat față de soțiile lui într-un duh de mândrie. Și, ca să le arate importanța lui, face o aluzie necuviincioasă la protecția divină, de care avea parte Cain, prin care oamenilor nu le era permis să se atingă de el, așa cum se relatează în versetul 15. El a afirmat că el ar fi răzbunat de șaptezeci și șapte de ori, dar pentru Cain era o răzbunare de șapte ori. Din aceasta rezultă cât de important se considera el. Cu adevărat, mândria vieții!

Ce sunt aceste însușiri de caracter, care se vedeau în Lameh, altceva decât elemente ale lumii? „Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume” (1 Ioan 2.16). Pe această temelie este clădit întreg sistemul lumesc și în zilele noastre vedem împlinirea a ceea ce în Lameh a devenit foarte clar.

În timp ce Lameh trăia desfătându-se pe pământul acesta – aproximativ o mie de ani înainte de potop – și a distrus barierele care au reținut acel torent al stricăciunii și brutalității omenești, așa că în cele din urmă s-a ajuns așa de departe cum ne este descris în Geneza 6.11: „Și pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu și pământul era plin de violență”, un alt om și-a urmat liniștit cărarea pământească. Viața lui Enoh a început, și după nașterea fiului său Metusala el a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani.

Despre acest om remarcabil sunt relatate în Vechiul Testament două însușiri de caracter și două în Noul Testament, deci în total patru. Să le privim, căci prin aceasta învățăm să înțelegem însușirile adevărate ale cărării sfinților pe pământ, așa cum ele sunt prezentate în acest „al șaptelea de la Adam”.

1. „Și Enoh a umblat cu Dumnezeu.” Cât de mult exprimă aceste puține cuvinte! A *umbla* nu înseamnă odihnă, ci activitate, fie că este vorba de duh sau de trup. Pretutindeni unde Enoh era activ, aceasta avea loc cu Dumnezeu. Când Adam încă nu păcătuse, Dumnezeu Domnul a umblat cu el în grădină (Geneza 3.8). Însă Enoh se afla în mijlocul unei scene de decădere și violență crescândă. Dumnezeu nu putea umbla cu el, așa cum El a făcut cu Adam în mijlocul unei creații nepătate, dar Enoh a umblat cu Dumnezeu. El l-a cunoscut, a trăit și s-a mișcat în El. În ceea ce privește trupul, Enoh se afla pe pământ, care nu mai putea fi un loc potrivit pentru Dumnezeu, ca să umble acolo cu Enoh în răcoarea zilei; însă în ceea ce privește duhul el umbla cu Dumnezeu, mergea în pas cu El.

Însă în nici un caz el nu era un mistic singuratic și visător, căci se spune, că Enoh umbla cu Dumnezeu, după ce el a născut pe Metusala, și a născut fii și fiice! Stilul lui de viață

era ca al celorlalți oameni; el cunoștea atât încercările și necazurile cât și bucuriile legate de întemeierea unei familii și cercul familiar în acele zile era foarte mare, căci durata de viață a oamenilor era mult mai mare decât este astăzi. Cu toate acestea el a umblat cu Dumnezeu. Nu din când în când, ci cu statornicie permanentă pe parcursul celor trei secole! Ce umblare minunată – cea mai lungă umblare din toate cele care ne sunt relatate. În timp ce el umbla cu Dumnezeu în ce privește duhul, el era între oameni în ce privește trupul. El cunoștea căile și păcatele lor și a depus mărturie pentru Dumnezeu și împotriva lor. Însă aceasta ne conduce la cea de-a doua însușire de caracter, care l-a caracterizat:

2. El a mărturisit pentru Dumnezeu. Aflăm aceasta prin epistola lui Iuda, care ne-a păstrat subiectul mărturiei lui: „Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi” (Iuda 14). Chiar din aceste timpuri de început al istoriei lumii s-a dat o mărturie clară cu privire la arătarea gloriei lui Dumnezeu, o arătare care va aduce pieirea celor păcătoși. Enoh nu i-a cruțat pe ascultătorii lui. Ei erau păcătoși în fapte și cuvinte. Este foarte remarcabilă în Iuda 15 folosirea de trei ori a cuvântului „neevlavioși” [„nelegiuiți”]. Nu citim că unii s-au convertit în urma mărturiei lui Enoh, însă fără îndoială ea era caracterizată de o putere și credincioșie deosebit de mare.
3. El a fost „răpit la Dumnezeu”. Relatarea scurtă din cartea Geneza este că „el nu a mai fost” la sfârșitul celor trei sute de ani, „pentru că Dumnezeu l-a luat” (Geneza 5.24). În Noul Testament aceasta este extinsă: „Prin credință, Enoh a fost mutat, ca să nu vadă moartea; și nu a fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase [l-a răpit]” (Evrei 11.5). Aflăm din aceasta că credința era energia în care Enoh umbla cu Dumnezeu și prin care în cele din urmă el a fost răpit și dus în prezența lui Dumnezeu. După trei secole de viață cu Dumnezeu trebuie să pară simplu și logic că Dumnezeu l-a luat și că el a schimbat locuința lui pământescă cu domiciliul veșnic la Dumnezeu.

Valoarea fiecărui cuvânt de aici trebuie luată în seamă. El a fost răpit, „ca să nu vadă moartea”. A fost el amenințat de moarte? Judecând după lungimea vârstei lui nu pare să fie așa, căci tatăl lui a trăit 962 de ani și fiul lui 969 de ani, și durata de viață a patriarhilor dinainte de potop era în afară de el de mai mult de 900 de ani. În continuare se spune: „nu a mai fost găsit”, din care se deduce că l-au căutat.

Vorbirea este aici deosebit de precisă. Răpirea lui a avut loc pentru ca el să nu vadă moartea, așa că nu poate fi interpretat că în cele din urmă el ar muri, dacă nu ar fi fost răpit. Nu, ea include în sine realitatea morală minunată că puterea lui Dumnezeu poate prin credință să ridice pe un om pe deplin din ținutul morții. Ea a putut să-l păstreze tare în viața spirituală, în timp ce mergea prin domeniul puterii morții, și în cele din urmă i-a interzis acesteia să-l atingă și a putut să-l aducă în prezența lui Dumnezeu, deci pentru totdeauna în afara autorității morții. Însă în aceste cuvinte se mai exprimă că moartea urma să vină în curând, dacă el nu ar fi fost răpit. Enoh a fost lăsat de Dumnezeu pe cărarea lui de mărturie credincioasă până în ultimul moment posibil, și exact atunci când oamenii nelegiuiți dinainte de potop, judecați prin cuvintele lui clare și netemătoare, erau pe punctul să-l aducă la tăcere pe martor și l-au căutat ca să-l omoare, exact atunci nu a mai fost găsit, „pentru că Dumnezeu l-a răpit”.

Dacă această interpretare este corectă, atunci răpirea trebuie să fi fost o umbră premergătoare a judecății care va veni pentru lume, iar pe de altă parte și o mărturie

publică a faptului că Dumnezeu era de partea lui, și aceasta ne conduce la a patra însușire de caracter:

4. El a fost „plăcut lui Dumnezeu”, ceva care este imposibil fără credință. Lumea a putut vedea aceasta în faptul că Dumnezeu l-a răpit. Însă el a primit mărturia despre aceasta înainte de răpirea lui (Evrei 11.5). În Evrei 11.4 ni se spune că Abel a avut mărturia că el era drept, înainte ca el să fie ucis: în Evrei 11.5, Enoh a avut mărturia că a fost plăcut lui Dumnezeu, înainte să fie răpit. Unul era drept înaintea lui Dumnezeu, și el știa aceasta; celălalt era plăcut înaintea lui Dumnezeu, și el știa aceasta. Amândoi aveau o mărturie divină.

„El a fost plăcut lui Dumnezeu.” Ce poate fi spus mai bine decât aceasta? O viață, care poate fi rezumată în aceste cuvinte, merită trăită, chiar dacă, cum era în cazul lui Enoh, este o viață care nicidecum nu place lumii.

La începutul istoriei omenirii ne este prezentat deci un tablou foarte complet al lumii, pe de o parte, și al cărării credinciosului prin lume spre glorie, pe de altă parte. Au trecut aproape cincizeci de secole și lumea s-a dezvoltat enorm de mult. Răsadul zilelor lui Noe a devenit un copac uriaș. Cele trei vlăstare principale ale lui, așa cum s-au văzut în viața lui Lameh – „pofta ochilor, pofta cărnii și trufia vieții” -, au devenit trei arbori uriași, fiecare purtând multe ramuri. Însă marele copac arată acum urme ale decăderii, înfățișarea unei mase stricate, putrede. Pe el este scrisă sentința: „Lumea și pofta ei trece”(1 Ioan 2.17).

Să ne plângem din cauza aceasta? Nu, cu adevărat, nu! Pieirea sistemului lumesc este un subiect de bucurie pentru noi, și versetul tocmai amintit se încheie cu adăugirea: „dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate” (1 Ioan 2.17). Omul de felul lui Enoh va rămâne. Enoh este un exemplu deosebit de instructiv pentru noi. Exact așa cum Noe, care reprezintă rămășița divină a lui Israel, a trecut prin potopul judecării și a ajuns pe pământul înnoit, așa este prefigurată în Enoh cărarea credinței și a mărturiei Bisericii, la sfârșitul căreia stă răpirea, înainte să vină judecata. Nu ar trebui noi, cei care trăim în lumina unei revelații mult mai minunate decât a cunoscut-o Enoh, să fim imitatori ai credinței lui?

Să ne bazăm pe faptul: misiunea noastră cea mai mare este să umblăm cu Dumnezeu. Să nu mergem înaintea Lui, și nici să nu rămânem în urmă, ci să ținem pasul cu El și să ne bucurăm în El și în toate să corespundem celor care El ni le-a revelat în puterea Duhului, pe care El ni l-a dat. Aceasta este o chestiune de exercițiu personal și credință personală. În felul cum umblăm cu Dumnezeu, în același fel vom mărturisi despre El și Îi vom fi plăcuți. Sfârșitul este sigur, laudă și mulțumire lui Dumnezeu pentru aceasta. Noi vom fi răpiți, ca să fim la Dumnezeu în prezența Sa.

Titlul original: „Der Siebente von Adam“
din *Der Dienst des Wortes*, Anul 1, 1923, pag. 161–173,
Titlul original în engleză: „The Seventh from Adam“
din *Scripture Truth*, Anul 15, 1923, pag. 34–38.